

CEA MAI PREȚIOASĂ CARTE DE PE PĂMÂNT – Georg von Viebahn

„Mai mult prețuiește pentru mine legea gurii Tale,
decât mii de bucăți de aur și de argint.” (Psalmul 119,72)

În anul 1894, împărăteasa văduvă a Chinei (azi decedată¹) și-a sărbătorit „marea zi de naștere”, adică cea de-a 60-a. Când chinezul împlinește 60 de ani, el își sărbătorește „marea zi de naștere” după tradiții străvechi, înconjurat de fii și nepoți, cu foarte multe jertfe înaintea zeilor și a strămoșilor și mai ales cu mari ospete. Fiii și nepoții obișnuiesc de foarte multe ori la această aniversare, să-i trimită sărbătoritului un sicriu frumos. Dar marii demnitari ai împărăției n-au trimis puternicei împărătese un sicriu, ci i-au dăruit mari sume de bani, care au fost adunate din provincii prin impozite speciale, căci împărăteasa văduvă era lacomă după aur.

Printre darurile prețioase care au fost duse la Peking de aproape și de departe, se afla un cadou special, dăruit de chinezoaice creștine. Era un Nou Testament atât de luxos cum lumea rar a văzut. Foile Bibliei erau mătase prețioasă. Vestiți desenatori de ideograme au scris textul cu tuș și penel pe aceste foi de mătase. Coperta cărții era din argint bătut și Biblia era pusă într-o casetă de argint, o lucrare minunată a renumitei bresle a argintarilor din orașul Canton. Această casetă mai era înconjurată cu o învelitoare de catifea de culoare închisă. – Firește că această carte prețioasă i-a fost înmănată de către ministrul plenipotențiar american, un bărbat credincios, împărătesei văduve, care a acceptat cu uimire minunatul cadou. În discursul lui, ministrul a subliniat valoarea cărții. „Popoarele creștine își iau din această carte fericirea și prosperitatea” – așa a spus acest american. Ah, de-ar fi așa în poporul nostru! – Asemenea cuvinte încă nu auziseră zidurile orașului interzis², o asemenea carte încă nu văzuse curtea imperială. Firește, catifeaua și mătasea, argintul și aurul nu fac cartea scumpă mai prețioasă, cum ieslea nu l-a putut face mai neînsemnat pe Acela care a stat culcat în ea, Mântuitorul lumii! Ceea ce face Biblia așa de minunată, mai minunată decât toate comorile orașului interzis, sunt mesajele dragostei salvatoare ale lui Dumnezeu, cuvântul despre cruce, făgăduințele harului, date fiecăruia care crede. Cuvintele acestei cărți sunt cuvinte veșnice, care nu pot trece când aurul și argintul, orașul interzis, cerul și pământul vor fi deja de mult trecute.

Și tânărul împărat a privit cu ochi uimiți prețioasa carte. El a întrebat dacă are voie s-o citească. Împărăteasa văduvă a spus că ea voia s-o citească prima. Deoarece împăratul nu și-a putut stăpâni mai mult timp răbdarea, a trimis a doua zi un famen în prăvălia de Biblii a Pekingului și a pus să-i aducă o Biblie. Aceasta este Biblia care zăcea pe biroul încăperii împărătești a orașului interzis, când germanii au intrat acolo în anul 1900.

Împăratul a început cu studiul Evangheliei după Luca. Și cât de grijuliu citea, se observa din aceea, că pe marginea foilor făcea cu pensula scurte observații, aici înlocuia un semn grafic chinezesc printr-un altul, pentru că după vocația lui găsea mai bine sensul; acolo prevedea un loc cu un cerc mic, cum obișnuiește chinezul să noteze în clasici mai ales locurile importante.

Câtă lumină din dragostea lui Dumnezeu a ajuns în inima tânărului împărat, nu știm – el a fost jefuit ca un prizonier, de către mama lui tiranică, șireată, de toată puterea și de toată influența.

Împărăteasa-mamă, tirana, și tânărul împărat zac de mult în mormânt – dar, atât cât văd ochii oamenilor, n-au apucat dragostea salvatoare a lui Isus și jertfa de pe Golgota. Dar altceva s-a întâmplat: China este larg deschisă pentru Biblie. Cartea care spune tuturor

¹ Articolul a fost redactat în anul 1911 – n.t.

² Reședința împăraților chinezi este un cartier mare, îngrădit cu ziduri înalte – ea se numește „Orașul interzis”

popoarelor unde se găsește viața, nădejdea și pacea, are o intrare masivă în imperiul dragonilor.

Și pentru China este valabil cuvântul: „Poporul care umbla în întuneric a văzut o mare lumină; peste cei care locuiau în țara umbrei morții a strălucit lumina” (Isaia 9,2).

Dar cu toate că Biblia aduce pentru toate națiunile lumina și binecuvântarea, cuvintele ei vorbesc totuși **fiecăruia în parte** și există întrebarea pentru orice om, - fie că stă pe tronul Chinei, fie că-și câștigă pâinea cu munca mâinilor lui în Germania – dacă el și-a deschis inima pentru vestea bună a evangheliei.

Ai tu o Biblie? Și dacă ai una, o citești? Cunoști ceva din conținutul ei? Acolo este scris: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea” (Psalmul 119,105). Fii convins că lucrul acesta este adevărat și că dacă treci prin viață fără Cuvântul lui Dumnezeu, vei bâjbâi prin întuneric și vei cădea.

În poporul nostru german, Biblia este în cercuri largi o carte disprețuită, este privită ca o rămășiță fără valoare a unei vremi trecute. Deunăzi, un tăgăduitor al lui Dumnezeu chiar s-a încumetat în Berlin, în adunare publică, la exclamația: „Copiii noștri pot să învețe din orice carte de adrese mai mult decât din Biblie.”

Această disprețuire a Bibliei își are originea în vrăjmășia împotriva lui Dumnezeu și în orbirea inimii, cu care trec oamenii prin viață fără a-L cunoaște pe Isus. Ei nu bănuiesc că în această carte răsare soarele nădejzii pentru păcătosul deznădăjduit, că aici se deschide poarta ajutorului pentru cel disperat. Pe drept scria un mare și învățat și vestit tăgăduitor al lui Dumnezeu, francezul Renan: **În cele din urmă Biblia rămâne totuși marea carte de mângâiere pentru omenire!**

Dar surprinzător, numai aceia disprețuiesc Biblia, care n-o cunosc; cine o cunoaște cu adevărat, acela o iubește și o cinstește.

Minunat de frumoasă este mărturia pe care un scriitor, pe nume Ruskin, o emite pentru Biblia lui. El spune: „Tot ce i-am învățat pe alții, tot ce am scris, toată măreția pe care o conține vreunul dintre gândurile mele, orice am făcut în viața mea este pur și simplu o consecință a faptului că în copilăria mea, mama mea a citit zilnic cu mine o bucată din Biblie și m-a pus să învăț zilnic din ea pe dinafară.”

Și mai frumoasă, mai emoționantă este mărturia care a fost dată publicității despre un alt savant (din nefericire fără să i se spună numele). Despre acesta s-a relatat că el, **care înainte era cunoscut ca tăgăduitor al lui Dumnezeu**, i-a dat unui coleg care la întrebare despre credința lui de acum, următoarea explicație despre motivul atitudinii sale schimbate: „În ciuda întregii mele porniri spre necredință, mi-a rămas în inimă tot timpul o obiecție pe care n-am putut s-o împing la o parte – **aceasta a fost viața mamei mele**. Firea ei iubitoare, credința ei entuziastă, răbdarea și tăria ei chiar și în suferință grea, dragostea ei devotată: toate acestea mi-au stat înaintea ochilor și a trebuit să mă întreb de unde provin acestea. În cele din urmă am fost încolțit de îndoieli de tot felul, m-a apucat o profundă insatisfacție și am fost silit ca de o putere invizibilă să deschid Biblia uzată a mamei mele, pe care ea, murind, mi-o lăsase moștenire. Voiam să cercetez în ea puterea care dăduse vieții mamei mele o asemenea sfințenie. Atunci a venit chiar peste mine această putere și mi-a câștigat inima. Umblarea sfântă a mamei mele, după Biblie, a fost salvarea mea.”

Aceste păreri exprimate de oameni de seamă, au explicat de ce Biblia este cea mai prețioasă carte de pe pământ. Surprinzător, această carte nu este nici recomandată în ziare, nici elogiată în afișe; dimpotrivă, din toate părțile se vorbește împotriva ei în cuvinte și în scris, cu batjocură și dispreț. Cu toate acestea este răspândită în fiecare an în multe milioane de exemplare și această răspândire crește de la an la an.

De ce este Biblia cea mai prețioasă carte de pe pământ?

Ea revelează dragostea îndurătoare, ajutorul salvator al lui Dumnezeu în toate greutățile și nevoile de pe pământ, ea îl învață pe om să se roage. „Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi scăpa, iar tu Mă vei preamări” (Psalmul 50,15). Ea vestește harul mântuitor care se găsește în Hristos pentru oricine care crede. „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă” (Ioan 3,16).

Acum permite-mi să întreb: merită osteneala de a citi Biblia? Vrei să începi s-o citești?